

heeft voor dit cocacolaballet. Hoe valt dit te combineren met nouvelle cuisine en Duitse degelijkheid? Peter Sellars daarentegen, die met *Ajax* te gast was bij Mortier, bevestigde zijn talent: zijn operaregie van *Così fan Tutte* was het artistieke hoogtepunt van dit festival.

Luk Van den Dries

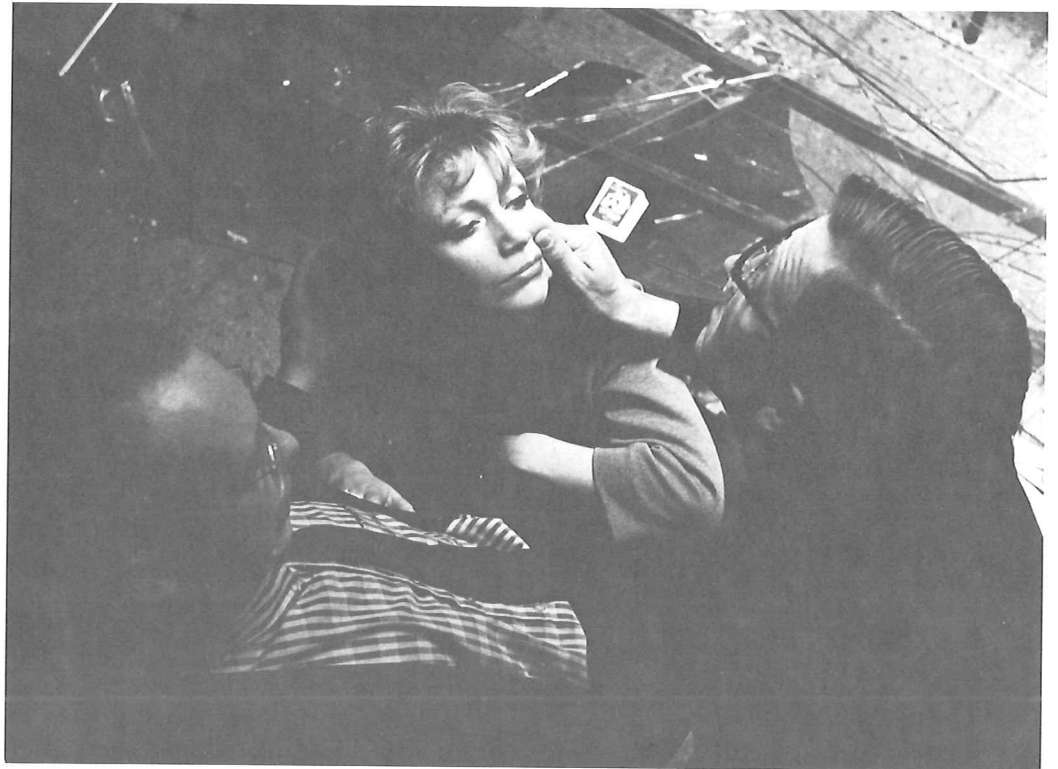
Korrekelder Brugge

Dodendans

Het ging lange tijd niet zo goed met de Korrekelder. Ontstaan tijdens die "tweede golf" in de Kamertoneelbeweging, toen na de grote centra Gent, Antwerpen en Brussel, er ook in andere steden zoals Mechelen en Brugge kleine theatertjes werden opgericht, was de Korrekelder, na het weggebben van die beweging, een hele tijd op zoek naar een eigen identiteit. Theater brengen voor de Brugse bevolking in het algemeen, hoe "nobel" ook, bleek in de huidige periode een onvoldoende omliggende motivering om een sterke aantrekkingskracht te kunnen uitoefenen, zowel op een creatief potentieel als op een publiek.

De pogingen van André Vermaercke (seizoen 1985-86) om de zaak nieuw leven in te blazen werden door de Raad van Beheer van de Korrekelder zelf afgebroken. Robrecht De Spiegelaere, die bij Malpertuis (Tielt) een gelijkaardige situatie als die van Vermaercke bij de Korre had beleefd, werd dan aangezocht om het theatertje weer op poten te zetten.

De ideeën van De Spiegelaere, die lange tijd werkzaam was in het nu verdwenen Brialmonttheater, zullen pas in het seizoen 1987-88 op hun werkelijke waarde geschat kunnen worden. Maar De Spiegelaere lag in Malpertuis-Tielt aan de basis van het veelgeprezen *De moed om te doden* en aan het einde van het seizoen 1986-87 gaf hij ons reeds een voorproefje van wat zijn intenties zijn met de Korrekelder door het opzetten van een interessante versie van Strindbergs *Dodendans*. De Spiegelaere gelooft vooral in "constellaties" t.w. in het samenbrengen van de "juiste" mensen rond een "juist" project. Hij is er zich van bewust dat het organisatorische kader dat rond een productie wordt gecreëerd en de sfeer die erond heerst, een belangrijke invloed hebben op het artistieke produkt zelf.

Dodendans – Hans Royaards, Liliane De Wageneer, Ronnie Commissaris – Foto Norbert Maes

Ook al was bij deze *Dodendans* de "constellatie" nog niet optimaal (er zaten allicht compromissen in de samenstelling van het team; een en ander diende zeker te vlug te gebeuren, toch werd deze Strindbergavond een boeiende gebeurtenis, die in de annalen van de Korrekelder als een hoopvolle wending mag worden aangestreept.

Er werd gekozen voor een harde, seccie versie van *Dodendans* met diverse coupures: alle franjes werden weggehaald met inbegrip van "overtollige" personages. Alleen het duivelse kerntrio Edgar-Alice-Kurt blijft over en als toeschouwer word je zonder medelijden mee in hun gruwelijke spel geduwd. De scenografie van Jan Versweyveld is opmerkelijk. Als ruimte werd een laag en langwerpig keldergewelf in de Korrekelder gekozen. De toeschouwers zitten op stoelen langs de muren en middenin tussen twee dikke stenen pilaren is een grote glazen tafel geconstrueerd; geen egaal en afgerond tafelvlak, maar een opeenhoping van stukken glas en scherven. Rond dit gevaarlijke epicentrum wordt door de acteurs gelopen en gevochten of ze leggen met een dreun hun voeten op die tafel. Het is alsof de hele ruimte knarst en pijn gaat doen. Ook in het spel van de acteurs lijken de ei-

genschappen van het glas als leidraad te dienen; vooral door de twee mannen (Ronnie Commissaris als Edgar en Hans Royaards als Kurt) wordt er hard en scherp geacteerd en af en toe zeer broos, maar zonder de emotionele pathos die binnen de opvoeringstraditie van dit stuk tot een "verworvenheid" ging behoren. Bovendien hebben ze aan hun personage een eigen bewegingspatroon weten geven. Het statische van dit praatstuk wordt door dynamische beelden omver gesmeten.

Ondanks een aantal tekortkomingen die waarschijnlijk veel te maken hebben met een gebrek aan geld en dus aan tijd, voelt men dat over deze voorstelling is nagedacht en dat er geacteerd wordt met veel spelplezier en geloof in dit werk. Uit de aanwezige middelen werd het maximum gehaald. Deze *Dodendans* die spijtig genoeg slechts een korte reeks van opvoeringen kende, doet ons in elk geval uitkijken naar het verdere werk van deze "nieuwe" Korrekelder.

Marianne Van Kerkhoven

DODENDANS

auteur: August Strindberg; gezelschap: Korrekelder-Brugge; regie: Robrecht De Spiegelaere; artistiek advies: Els Olaerts; vormgeving: Jan Versweyveld; dansadvies: Ria De Corte; spelers: Ronnie Commissaris, Liliane De Wageneer, Hans Royaards.

In memoriam

Jef Cassiers

Begin juni 1987 ging Jef Cassiers dood. Hoe veelzijdig zijn creatieve arbeid ook was, voor velen zal hij de geschiedenis ingaan in de gedaante van *Het Manneke...* Met ernst, fijngevoeligheid en intelligentie heeft hij zich gedurende een groot deel van zijn leven beziggehouden met die wellicht meest menselijke der menselijke eigenschappen: de lach. Zijn relatie met het komische, met het-aan-het-lachen-brengen-van-mensen-in-een-zaal was, ondanks een sterke en steeds aanwezig gebleven belangstelling – én talent – voor tekenen, zeer vroeg tot uiting gekomen. In een interview in *Gazet van Antwerpen* op 24/11/1965 vertelde zijn moeder hoe hij tijdens een schoolvoorstelling als leerling van het Sint Lievenscollege te Antwerpen een uur lang de zaal op haar kop zette door als Sneeuwuitjes dwaze kabouter Doopy een reeks inventieve grappen uit te halen met... een stuk zeep. Daarna is ondanks hun beider opleiding aan de Academie te Antwerpen, spelenderwijs maar onvermijdelijk, het werk met broer Çois ontstaan: eerst was dat gewoon lol maken onder vrienden, dan werden het sketches in achterzaaltjes van cafés, ten slotte ontstond hieruit het duo de Woodpeckers en inte-